

מ"ת 15652/07/14 - מדינת ישראל נגד מוחמד אבו מיאלה

בית משפט השלום בירושלים

מ"ת 15652-07-14 מדינת ישראל נ' אבו מיאלה(עציר)

בפני כב' השופט ד"ר אוהד גורדון
המבקשת מדינת ישראל
נגד מוחמד אבו מיאלה (עציר)
המשיב

החלטה

בפני בקשה למעצרו של המשיב עד לתום ההליכים.

האישום וסוגיית הראיות לכאורה

1. כתב האישום מייחס למשיב עבירות של השתתפות בהתפרעות ותקיפת שוטר בנסיבות מחמירות. כפי הנטען, ביום 6.7.14 השתתף המשיב בהתפרעות בשכונת ראס אל עמוד שכללה חסימת כביש בשריפת פחים וקרטונים, צעקות "נפדה את הר הבית בנשמה ובדם שלנו", קללות כלפי יהודים, ידוי אבנים ובקבוקי תבערה וירי זיקוקים לעבר כוחות המשטרה. חלק מהאבנים פגע בשוטרים. המשיב היה חלק מהמתפרעים וכיסה פניו ברעלה. הוא נעצר סמוך לפני שהספיק לממש את כוונתו לזרוק אבנים.
2. ההגנה מסכימה לקיומן של ראיות לכאורה לעבירת ההתפרעות, אך חולקת כי המשיב ביקש ליידות אבנים או כיסה פניו. בכלל זה נטען שהרעלה לא נתפסה וכי אין מי שראה את המשיב מיידה אבן.
3. אני סבור כי קיימות ראיות לכאורה גם לאקטים עליהם חולקת ההגנה. עיון בחומר הראיות מעלה, כי שוטר 233 שפעל באופן סמוי באירוע תאר בהודעתו כיצד עמד מאחורי המתפרעים, שמנו כחמישים איש ורובם היו רעולי פנים. המשיב היה באותה קבוצה, ממנה ידו אבנים לעבר כוח משטרתי גלוי. השוטר, בהתייחס למשיב, מסר כי הלה "היה בתוך הגוש של המתפרעים", תאר את לבושו וציין כי "הייתה לו רעלה של דגל פלסטין שכיסתה לו את הפנים". כאשר הסתערו השוטרים אל הקבוצה ניסה להימלט. כשהשוטר לכדו התנגד למעצר והשתולל.
4. המשיב פתח את הודעתו מיום 6.7.14 בהכחשה כי זרק אבנים וטען כי נעצר על לא עוול בכפו "אני ירדתי מפורד ותפסו אותי" (ש' 27). הוא הכחיש שעטה דגל פלסטין וטען ש"הדגל היה על הקרקע וכשהוא הוריד אותו על הקרקע זה היה ליד הדגל" (ש' 33). בהמשך ההודעה מופיעים הדברים הבאים:
"ש. בלילה עצרו עוד הרבה אחרים. אני לא אמרתי לך שמי שדיבר עליך הוא אחד מהשלושה שנמצאים פה עכשיו. יש אחרים שמכירים אותך מהשכונה וגרים ממש לידך?"

ת. חכה חכה תמחוק את מה שכתבת שלא תגיד שאני שקרן. מי שמודה נותנים לו ללכת לבית?

ש. שמע אנחנו לא מזמינים את הפרות הסדר (החשוד חותך דברי ואומר)

ת. אני ירדת (כך במקור-א.ג.) רק שתי דקות מהפורד. הייתי עדיין מתערטל ולא הספקתי לזרוק אף אבן וזה תפס אותי והוריד אותי על הקרקע.

ש. איך אתה מסביר את זה שיש לך ריח של אש?

ת. כי עמדתי ליד פח הזבל. הורדתי את החולצה שלי הזאת ושמתי על הראש ומיד תפסו אותי. אני חמור. זה פעם ראשונה שאני משתתף בהפרות סדר. אני חמור... " (ש' 51-59).

המשיב אישר, אפוא, כי השתתף בהפרת הסדר וכי נוכחותו במקום אינה תמימה. עוד אישר שכיסה את פניו וביקש להשליך אבן אך טרם הספיק לעשות כן. די בדברים אלה לביסוס ראיות לכאורה לאלמנטים עליהם חולקת ההגנה, ומעל לצורך מתווספים דברי השוטר כמפורט לעיל.

5. קיימות אפוא ראיות לכאורה למעשים הנתענים בכתב האישום. אציין, כי אין בדברי לקבוע שדי במעשים אלה כדי לבסס עבירה של תקיפת שוטר, בין אם כביצוע בצוותא עם יתר המשתתפים בהתפרעות או בעצם הרצון של המשיב ליידות אבן. מבחינת הליך המעצר, יש לשאלת סיווג העבירות חשיבות פחותה. הדגש הינו על המעשים עצמם, שכאמור מבוססים בראיות.

עילת מעצר והאפשרות להסתפק בחלופה.

6. ההגנה עתרה לשחרורו של המשיב לאלתר. היא הפנתה להחלטתה של כב' השופטת כהן-לקח מיום 14.07.10931, שהורתה על שחרורו של משתתף בהתפרעות לחלופת מעצר ללא תסקיר, ושהמבקשת לא עררה עליה.

7. איני סבור כי החלטה זו משליכה על ענייננו. לגבי המשיבים שם נקבע כי "אין טענה כי המשיבים עצמם החזיקו באבן, יידו אבן, ירו זיקוק, קראו קריאות גנאי או היו רעולי פנים בעת האירוע. מחומר הראיות עולה לכאורה כי המשיבים נכחו בתוך המון המתפרעים, בלא שקיימת אינדיקציה ממשית למעשה כלשהוא מעבר לכך, באופן המשליך על רמת המסוכנות הנשקפת מהם". עוד צוין שהמשיבים שם מסרו גרסה "תמימה" (עמ' 13 להחלטה). לא כך בעניינו של המשיב שלפני, שאישר כי ביקש ליידות אבנים וכיסה את פניו, באופן המציג השתתפות פעילה בהתפרעות החורגת מגדר נוכחות גרידא.

8. הדבר מביאני לעילות המעצר. המעשים הנחקרים הפכו, בימים האחרונים, לשטף של מקרים המובאים בפני בית משפט זה. המדובר בריבוי של אירועי התפרעויות שהמשתתפים בהם נכונים לפגוע בכוחות משטרה ובאחרים באמצעים שונים לרבות אבנים. המסוכנות העולה ממעשה כזה היא רבה, והחשש להישנותו גובר על רקע האירועים האמורים שטרם הגיעו לכלל רגיעה. לכן, אם בימים כתיקונם מורה הקו הדומיננטי בפסיקת בתי המשפט כי יש לשקול בכובד ראש את סוגיית מעצרו של מבצעי מעשים מעין אלה, ולמצער לבחון באמצעות שירות המבחן, קביעה זו נכונה שבעתיים בתקופה בה אנו מצויים. אפנה כדוגמא להחלטות בבש"פ 7171/00 **מדינת ישראל נ' חאמד**, פ"ד נד(4) 729, 732 (8.10.00); עמ"ת 9435-03-13 **חמד נ' מדינת ישראל**

(6.3.13); עמ"ת 12594-04-12 **מדינת ישראל נ' פלוני** (6.4.12); עמ"ת 34732-12-13 **מדינת ישראל נ' עווד** (18.12.13); עמ"ת 60604-12-13 **מדינת ישראל נ' נאסר** (31.12.13); ועמ"ת 8259-04-12 **עביד נ' מדינת ישראל** (4.4.12).

9. נקודת המוצא עבור המשיב אינה פשוטה. ועם זאת, מדובר בבחור צעיר ללא עבר פלילי. על רקע זה, אני סבור שבטרם הכרעה נכון להפנותו לשירות המבחן. זאת, על מנת שתהיה בפני בית המשפט תמונה מלאה אודות המשיב והתאמתו לחלופת מעצר, וכן בחינה של החלופות המוצעות. נתתי דעתי גם לאפשרות כי עריכת תסקיר תארך זמן בשל העומס המוטל על שירות המבחן בזמנים אלה, אך אני סבור כי יש בשיקול זה להכריע את השיקולים מנגד.

10. מודגש כי אין בהפנייתו של המשיב לשירות המבחן כדי לרמז אודות ההכרעה הסופית או אודות כוונה לשחרר את המשיב. המטרה היא השלמת התמונה המונחת בפני, בטרם החלטה. אפשרות השחרור תידון לגופה עם קבלת התסקיר.

11. המשך הדיון בבקשה בעניינו של המשיב יערך ביום 23.7.14 בשעה 9:30. התסקיר יוגש עד למועד זה. **בשל פגרת בתי המשפט, תקבע המזכירות את הדיון בפני שופט תורן.**

12. המזכירות תעביר החלטה זו בצירוף העתק מכתב האישום לשירות המבחן, ותזמן מתורגמן לערבית.

13. המשיב יותר במעצר עד להחלטה אחרת (מעצר ביניים), ויובא לדיון בידי שב"ס.

ניתנה היום, י"א תמוז תשע"ד, 09 יולי 2014, בנוכחות הצדדים.